

Neamul care nu a vrut să fie Mielul

17 septembrie 2004

Gili Cârstea

Urmașii lui Avraam au fost chemați la înalta cinste de a lumina pământul cu slava lui Dumnezeu. Ei urmau să fie unici în misiunea lor, deosebiți de toate celelalte popoare. Hristos dorea ca ei să fie ambasadorii Săi la curțile regale ale pământului. Planeta noastră trebuia luminată la nivel înalt cu slava neprihănirii lui Hristos, care „nu pizmuiește, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.”

O asemenea imagine despre Dumnezeu ar fi fascinat elita acestei lumi, scufundată în pizmă, lăudăroșenie, mândrie, suspiciune, necuviință, o lume lipsită de adevăr, de speranță și, mai mult decât toate, afectată de o gravă lipsă de încredere mutuală. Într-o lume a fiarelor sângeroase, Israel urma să devină, și să prezinte pe Mielul lui Dumnezeu.

Israel a considerat că misiunea este nu numai umilitoare, dar extrem de periculoasă prin vulnerabilitatea la care vor fi expuși fiii lor. În vreme de pace, ambasadorul este o persoană respectată și apreciată, dar în conflict devine partea cea mai expusă a unei națiuni. În plus, ei nu credeau că lumea aceasta poate fi schimbată altfel decât prin violență. Nu pricepeau că neprihănirea nu poate fi promovată prin măsuri exterioare, nici că ea ar putea contracara eroarea prin „implantarea” unui principiu. Nu puteau fi convinși că Mielul ar avea vreo șansă în ghearele balaurilor care s-au succedat la cârma intereselor planetare. Ei au decis că neprihănirea poate fi promovată mai eficient pe calea violenței, folosind „forța brutală” spre a controla conștiința. Au cerut un împărat, „ca celelalte familii ale pământului” (Eze 20:32) și așteptau ca puterea lui Dumnezeu să declanșeze prăpădul pe pământ. Cei mai mulți dintre ei visează și astăzi la o asemenea strategie de a impune neprihănirea. Speră să obțină ajutor de la entitatea care arată ca un miel, dar vorbește ca un balaur. În viziunea lor globală, Mielul lui Dumnezeu arată patetic, stârnește repulsie și produce confuzie în civilizația noastră super-industrializată și informatizată.

Misiunea lor a fost preluată de biserica rămășiței, deoarece lumea noastră are încă nevoie urgentă să vadă slava lui Dumnezeu în Hristos. Exacerbarea violenței nu este decât strigătul disperat al unei lumi care dorește să vadă Mielul lui Dumnezeu. Biserica întregitei solii îngerești nu trebuie să repete greșeala lui Israel, încercând să promoveze neprihănirea prin metodele acestei lumi. Principiile ne-au fost comunicate, iar ele sunt de o simplitate dezarmantă:

„În planul Său de guvernare nu se folosește forța brutală spre a forța conștiința. Iudeii așteptau ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată pe aceleași principii ca împărățiile lumii. Ei recurgeau la măsuri exterioare pentru a promova neprihănirea. Ei născociau metode și planuri.

Dar Hristos implantează un principiu. Implantând adevărul și neprihănirea, El contra-carează eroarea și păcatul” (COL 77).

Un popor asemenea Mielului nu poate rata îndeplinirea misiunii, luminarea pământului cu slava lui Dumnezeu. Credem noi că implantarea neprihănirii lui Hristos poate aduce vindecare civilizației noastre războinice? Dacă nu credem, putem să ne vedem de treabă mai departe, născocind metode și planuri, înăsprind măsurile exterioare pentru propășirea neamului, căci ne așteaptă ani buni de supraviețuit pe această planetă ucigașă.

***